

УДК: 94:614.84(477)«19/20»

ТАРАНЕНКО С.П.,

Академія пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля

Тараненко Станіслав Петрович (1976 р. н.). У 1996 р. закінчив Черкаський інститут пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля МВС України. Кандидат історичних наук, доцент кафедри економіки та управління Академії пожежної безпеки ім. Героїв Чорнобиля МНС України. Тема наукових досліджень – «*Пожежна справа в Південній Україні в другій половині XIX – на початку XX ст.*».

СТАН ПРОТИПОЖЕЖНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТІВ НО- ВОРОСІЙСЬКОГО КРАЮ В ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ XIX СТ.

Реформування інституту місцевого самоврядування, передача низки функцій від держави до місцевих органів влади, збільшення фінансової складової місцевих бюджетів неодмінно ставлять питання про розширення мережі добровільних протипожежних формувань в Україні.

Реформирование института местного самоуправления, передача ряда функций от государства к местным органам власти, увеличение финансовой составляющей местных бюджетов ставят вопрос о расширении сети добровольных противопожарных формирований в Украине.

Reformation of institute of local self-government, transmission of row of functions from the state to local authorities, the increase of financial constituent of local budgets indisputably will put question about expansion of network of the voluntarily fire-prevention forming in Ukraine.

Система функціонування пожежної охорони європейських країн базується на пожежних підрозділах місцевих органів влади та добровільних протипожежних формуваннях під їх керівництвом. Державна складова такої системи не є домінуючою, на відміну від Державної пожежної охорони України. Отже реформування інституту місцевого самоврядування, передача низки функцій від держави до місцевих органів влади, збільшення фінансової складової місцевих бюджетів неодмінно поставлять питання про створення муніципальних пожежних команд та розширення мережі добровільних протипожежних формувань в Україні.

Виходячи з вищезгаданого, вивчення досвіду протипожежної діяльності органів місцевого

управління Південної України другої половини XIX – початку XX ст. сприятиме виявленню позитивних і негативних аспектів роботи в галузі пожежної безпеки місцевого самоврядування та дасть змогу сформулювати рекомендації щодо їх врахування в подальшому реформуванні пожежно-рятувальної служби держави. Тема практично не досліджена в українській історичній науці.

В останній чверті XIX ст. витрати на протипожежні потреби краю прогресивно зростали, однак це збільшення мало відповідало загальним витратам органів самоврядування міст. Відсоткове співвідношення між видатками на пожежну частину й загальною сумою витрат міст різко зменшувалося і впало з 6,95 % у 1885 р. до 3,85 % у 1899 р. Загальні процеси, що протікали в імперії,

Таблиця 1

Витрати міст України на пожежну частину впродовж 1885-1899 рр.

Губернії	Загальна сума витрат			Витрати на пожежні заходи			% видатків на протипожежні заходи до загальної суми витрат		
	1885 р.	1895 р.	1899 р.	1885 р.	1895 р.	1899 р.	1885 р.	1895 р.	1899 р.
Правобережна Україна									
Волинська	277091	385156	533893	14726	22830	33866	5,32	5,93	6,34
Київська	1326280	1770368	3207459	91005	124042	112813	6,90	7	3,51
Подільська	403787	559185	543033	20339	27146	32348	5,03	4,85	5,09
Лівобережна Україна									
Полтавська	695429	826398	949021	60984	63495	69780	8,76	7,69	7,38
Чернігівська	487956	587031	801617	44988	39474	42046	9,22	6,72	5,24
Харківська	901315	2801103	2371113	69628	90872	111061	7,75	3,24	4,68
Південна Україна									
Катеринославська	1395889	1100662	1711110	97071	53777	65435	6,90	4,88	3,82
Таврійська	574697	1068884	1514339	6434	10881	14752	1,12	1,01	0,97
Херсонська	1222907	1989498	1522124	70573	80494	61132	6,28	4,04	4,01

Ця тенденція спостерігалася в усіх губерніях імперії. Так, у 1885 р. в 45 губерніях та областях видатки міст на протипожежні заходи перевищували 7 % загальної суми витрат, у 1899 р. таких губерній було всього 27. Окрім цього, у 1885 р. з 45 вказаних губерній і областей – 22 витрачали на пожежну частину понад 10 % міських бюджетів, а у 1899 р. таких губерній залишилося всього 8 [2].

За 1885-1899 рр. ріст витрат на функціонування пожежної охорони міст Таврійської та Херсонської губерній значно скоротився, а на Катеринославщині на 1899 р. взагалі зменшився майже вдвічі. Витрати на протипожежну справу, як правило, відповідали стану пожежної безпеки населених пунктів. У Південній Україні вони були незначними, оскільки більшість будівель в цих губерніях була споруджена з каменю, і спустошливість пожеж тут була найменша в Україні. Тенденція зі зменшення кількості протипожежних витрат була викликана тими обставинами, що органи міського самоврядування, витративши одноразово великі кошти на утворення пожежного підрозділу, обозу та пожежного депо, як правило, у подальшому виділяли суми лише на функціонування команди, майже нічого не витрачаючи на розвиток її матеріально-технічної бази. Оскільки на кінець 80-х рр. XIX ст. більша частина міст України мала сформовані й оснащені пожежні підрозділи, то на період 1885-1899 рр. припало поступове скорочення протипожежних витрат. Це скорочення, окрім Волинської губернії, спостерігалось в усіх інших губерніях України, хоча цей процес на Правобережжі був дещо повільніший, ніж на Лівобережжі та Півдні. Цей факт значною мірою був пов'язаний із великою кількістю пожеж у містах Південно-Західного краю та їх значною спустошливістю в порівнянні з Південною Україною.

Загалом, основними джерелами фінансування протипожежних заходів у містах Новоросії були:

кошти пожежного капіталу, суми страхових капіталів, суми від нотаріальних та інших зборів, громадські кошти. Із зазначених сум пожежний капітал знаходився у підпорядкуванні Страхового відділу МВС, а інші – в розпорядженні місцевих установ. Постановою Державної Ради від 31 травня 1865 р. залишки страхового збору були перераховані до спеціальних коштів МВС під назвою «пожежний капітал». З кінця 1894 р. цей капітал перейшов під контроль Страхового відділу, який утворився при Господарському департаменті Міністерства внутрішніх справ [3].

Отже, серед джерел фінансування пожежної справи в містах постійним джерелом були лише суми місцевих зборів. Всі інші надходження були нерегулярні й залучалися, як правило, у період значного переоснащення пожежних команд. Інколи кошти, які направлялися на розвиток протипожежної справи витрачалися неефективно, або взагалі не використовувалися за призначенням [4].

Між тим, із року в рік кількість пожеж в Південній Україні невпинно зростала [5]. Внаслідок складної протипожежної ситуації в 1894 р. міськими органами влади Херсонської губернії було проведено ряд робіт щодо зміцнення пожежних команд. Крім цього, на кінець XIX ст. серед вогнеборців дедалі частіше поставало питання щодо необхідності здійснення профілактичних заходів, направлених на попередження пожеж та створення державної інспекторської служби, яка б контролювала їхнє дотримання. Вже на першому з'їзді діячів пожежної справи Росії, який проходив у Петербурзі в 1892 р. за пропозицією генерала Є.В. Богдановича («Про організацію центральної інспекторської установи з пожежної частини»), це питання було внесено до резолюції з'їзду, проте, так і залишилося на папері [6].

* У Херсоні закупили 10 коней, 4 шкіряні залівні рукави для ручних труб, 13 рукавів для парового насоса, 2 водозабірні рукави та 6 саней для зимового ходу під діжки. В Одесі замінили 3 старих коней на молодих. У Слісаветграді було куплено коня та відремонтовано пожежний насос. У Вознесенську пожежна команда збільшилася на два вогнеборці, були придбані двоє коней та висувна драбина [14].

Цікаву оцінку ситуації, яка склалася в пожежній охороні країни на кінець XIX століття та ролі держави в її функціонуванні подає журнал «Пожарное дело». Зокрема, у 1896 р. в ньому зазначалося: «Пожежна справа в Росії, звичайно, є. Але її немає як спеціально відособленої справи та спеціально об'єднаної галузі державного господарства. Вона давно роздerta і розметена по всіляких установах – земство, міське самоврядування, поліція, сільська влада, міністерства ...» [7]. Як бачимо, питання щодо підвищення ролі держави в розбудові пожежної охорони стояло досить гостро впродовж усього досліджуваного періоду.

Покращення ситуації в пожежній безпеці міст Південної України проходило поступово з удосконаленням організації гасіння пожеж, підвищенням боєздатності пожежних частин, зміцненням фінансової та матеріально-технічної бази. На кінець XIX ст. пожежні гарнізони міст регіону значно зміцніли, про що свідчать архівні документи. Так, у 1887 р. пожежна частина Херсона отримали приміщення пожежного депо [8]. У червні 1891 р. у м. Овідіополь Одеського повіту була створена пожежна команда з 4 осіб [9]. У 1894 р. міське самоврядування Одеси придбало для місцевої пожежної команди 5 коней, на що було витрачено 793 крб [10]. У 1898 р. було створене протипожежне водопостачання м. Миколаєва [11]. Збільшився й чисельний склад пожежних гарнізонів Катеринослава, Одеси, Миколаєва, Севастополя, Бердянська тощо.

Чисельний склад професійних пожежних частин, у порівнянні з 50-ми роками, наприкінці XIX ст. зріс у Катеринославській губернії у 2 рази, а в містах Херсонщини та Таврії – у 1,5 рази [12]. Водночас, якщо в пожежних

командах Херсонщини на один пожежний підрозділ в середньому припадало 18 пожежних, то в містах Таврійської губернії – лише 8. Така нерівномірність пояснюється залежністю кількісного складу пожежних частин від бюджетних витрат на цю справу органами міських самоврядувань. Фінансове становище міст Одеси, Миколаєва Херсонської губернії було кращим, ніж міських населених пунктів Таврії, тому і стан пожежної справи в містах Херсонщини був відносно кращим.

Разом з матеріально-технічним розвитком проходило вдосконалення професійної майстерності. Архівні документи свідчать про проведення відповідної роботи в Миколаївській пожежній команді [13].

Більш повну характеристику організації пожежної охорони в губерніях Південної України подають звіти губернаторів про огляди повітів. Щодо кожного населеного пункту давалася вичерпна характеристика стану пожежної частини. Обов'язково у звітах вказувалося про недоліки. Подібний огляд був проведений у 1898 р. у Катеринославській губернії. Зразковими були оголошені пожежні команди Єлисаветграда, Олександрівська та Маріуполя. Незадовільний стан решти населених пунктів губернії оцінювався через халатне ставлення місцевої влади до питань протипожежного захисту [15].

Отже, вмиле поєднання організаційних заходів та залучення коштів від громадян давало можливість навіть невеликим містам стримувати вогняну стихію і, водночас, байдуже ставлення до цих проблем з боку органів міського самоврядування, неорганізованість, безконтрольність навіть у містах з добре оснащеними командами призводило до згубних наслідків від пожеж.

ЛІТЕРАТУРА

1. Пуришкевич В. Национальное бедствие России. – СПб.: Россия, 1909. – С. 2; Токарский Б. Электрическая сигнализация для вызова дружины на пожар // Пожарное дело. – 1902. – № 32. – С. 508.
2. Там само.
3. Гуз А.М. Культурно-освітня діяльність земських установ в Україні (1864-1914 рр.): Автореф. дис. ... канд. іст. наук: 07.00.01 / Київський ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 1997. – С. 7.
4. Ландезен Ф.Э. К вопросу о борьбе с пожарами в России. – СПб.: Тип. М. Зархина, 1912. – С. 19; Шимановский П.Б. Земства и кооперация // Вестник кооперации. – 1913. – № 1. – С. 5.
5. Статистика пожаров в Российской империи за 1895-1910 годы и общие данные за 50 лет – с 1860 по 1910 гг. – СПб.: Издание Статистического комитета МВД, 1912. – С. 1-276.
6. Журнал III Отдела Императорского русского технического общества за 1892 год // Записки ИРТО. – СПб., 1894. – Вып. 1. – С. 15-21.
7. Островский Б., Марченко Л. Огнеборцы. – К.: ТОВ «Росток», 1996. – С. 2.
8. Державний архів Херсонської області. – Ф. 5. Херсонська губернська земська управа. – Оп. 1. – Спр. 1638. – Арк. 19.
9. Шереметьев А.Д. Краткий статистический обзор пожарных команд Российской империи. – СПб.: Тип. Р. Голике, 1892. – С. 21.
10. Державний архів Херсонської області. – Ф. 5. Херсонська губернська земська управа. – Оп. 1. – Спр. 1638. – Арк. 19.

11. Державний архів Миколаївської області. – Ф. 216. – Миколаївська міська управа. – Оп. 1. – Спр. 2013. – Арк. 24.
12. Шереметьев А.Д. Указ. соч. – С. 25.
13. Державний архів Миколаївської області. – Ф. 230. – Канцелярія миколаївського військового губернатора. – Оп.1. – Спр. 11107. – Арк. 8, 27.
14. Пожары в Херсонской губернии за 1868-1894 гг. Издание Херсонской Губернской Земской Управы. – Херсон: Паровая типолитография О.Д. Ходушиной, 1900. – С. 17.
15. Обзор Екатеринославской губернии за 1898 год. – Екатеринослав: Типография губернского правления, 1899. – С. 29.

Рецензент – к.і.н., доц. О.П. Тригуб.

Надійшла до редколегії 10.12.2008 р.